

Sugar and Spice

Cazimir Maximillian

Sugar and Spice

BRAVE NEW BOOKS

Reeds verschenen van Cazimir Maximillian:

Jip de Zwerfhond
Volgend jaar wordt alles beter
Normaal
Vega Parallel
Een giraffe in Praag
Ik niet hoor!
Sugar and Spice

In voorbereiding:

Reptielen
Sentimentele blues

Eerste druk: september 2018

Copyright © 2018 Cazimir Maximillian
Brave New Books.nl
Omslag © Cazimir Maximillian
Auteursfoto © Niels Thieleman
ISBN: 9789402180879

Voor

*Daniel Burm
Cynthia de Jong
Gwan-Lok de Jonge
Patrick Gerritsen
Johan Konijn
Sebastiaan Hanssen
Kevin Vonk
Jan-Pieter Schraal
Linda Tol
Mijn ouders
Rianne Hoekstra
E.V.A*

(en Piet Hoedjes en Erik Lagcher.)

Maar helaas, het ware leven is geen videoclip.

“Chillen in een bubbelbad”
Def P & Beatbusters

Naar Keeterzand.

Terwijl de moordende hitte de overkappingen van het station van 's-Hertogenbosch doet trillen, bereid ik me voor op de reis naar Noord-Holland.

Ik observeer een groepje mannen van middelbare leeftijd in overhemden. Aan de aktetassen te zien zullen dat ongetwijfeld wel zakenmannen zijn. Sommigen ervan vegen het zweet van het voorhoofd en de vochtige plekken doet het textiel tegen de ruggen plakken. De oude stoptrein naar Nijmegen komt met krassende en piepende geluiden tot stilstand op het spoor achter me en even later zie ik de trein naar Haarlem al in de verte aankomen. De gele locomotief rolt al zoemend en blazend het station binnen, met aan de haak twaalf blauwgele rijtuigen. Ik tel de wagons tot de trein tot stilstand komt en stap in rijtuig nummer 9. Daar plof ik vervolgens neer op een rode stoel en gooi mijn sporttas op de stoel tegenover. Het tafeltje ligt bezaaid met Metro en Spits krantjes.

Vanuit het raam kijk ik eventjes het stationsleven na.

Het conducteursfluitje weerklinkt en even later komt de trein langzaam in beweging. Het station verdwijnt uit het zicht; ik kan de Sint Jan waarnemen aan de stadshorizon.

De trein versneld zijn pas, vanachter het raam snellen het landschap, de Martinus Nijhoffbrug en de dorpjes voorbij. De luchtspiegeling doet je vermoeden dat er daar verderop ergens een eindeloze meer huist.

Nou, daar gaan we dan. Naar mijn vader. Inmiddels heb ik hem al zes weken niet gezien en zolang de rechtszaak er nog niet is sta ik nog bij hem ingeschreven.

Ondertussen maak ik ook mijn intrede in de brugklas.

Brugklas.... Een brugpieper. En dat na wat ik allemaal de afgelopen vakantie heb ervaren? Je zou het niet geloven.

Er wordt gezegd dat de zomer van 2003 een record heeft gehaald met de zeer hoge temperaturen. Daar heb ik voornamelijk in 's-Hertogenbosch hardhandig gebruik van gemaakt. De eerste week na de scheiding was pijnlijk. In een klap was het hele gezinsplaatje aan duigen geslagen; en dan de vraag van hoe ik het in de toekomst zou overleven om tussen een muur van twee afgunstige mensen te leven die jou eerder samen hadden grootgebracht. Uiteengerukt, door midden gescheurd, kapot, gebroken... Noord en Zuid-Korea, Oost en West-Duitsland, Engeland en Ierland... en dat voor altijd. Nou zal ik lang de eerste niet zijn en ik vraag me ook altijd af hoe anderen het uithouden met gescheiden ouders? Maar ach, het schijnt, achteraf gezien, wel mee te vallen...

Daarvoor was de zomervakantie gewoon te tof geweest. Jammer dat ik dat nu moet vervangen voor zo'n achterlijk saai gat als Keeterzand.

Op Amsterdam Centraal stap ik over. Het krassende geluid van de treinwielen tegen de rails, de omroep, de doordringende trillende hitte die de gerangeerde treinen in de verte laat kronkelen. Ik eet bij de Burger King en even later pak ik de trein met Den Helder als eindbestemming.

De bus rijdt langs de duinen. Het is nog zo'n oude rammelbak uit de jaren zestig met die rode banken. Waarschijnlijk wordt deze nog wel eens op een dag vervangen door een nieuw model. Het dakluik staat open. Nog drie haltes en ik ben in Keeterzand. Een dorpje in de Noordkop, 5 kilometer van de duinen af. Door het dorp loopt een grote provinciale weg waar de bus mij afzet. Naast de weg bevinden zich hele stukken boerenland met de zoemende landbouwmachines als achtergrondgeluiden. Aan de andere kant bevindt zich het winkelcentrum, waar het volk met boodschappenkarretjes af en

aan van de winkel naar hun auto's lopen. Verder bestaat het dorp uit enkele wijkjes die je wel in elk Nederlands dorp tegenkomt; een kerk... en dat was het zo'n beetje.

Ik loop verder naar een laan.

Sommige bewoners zitten in de tuin maar je kan haast een speld horen vallen, als het niet de zingende vogels zijn. Met mijn spullen in de hutkoffer loop ik door de straat...

Daarginds zie ik ene Bertus fietsen; een dikke jongen met een bril, vaak openstaande mond, en warrig blond haar. Hij wordt beschouwd als dorpsgek, maar ergens denk ik daar anders over. Hij staat bij iedereen, luistert mee, praat mee en kijkt overal naar. Ik vind dat wel iets hebben. Ik groet hem wanneer hij voorbij rijdt maar hij zegt niks terug. Hij kijkt me aan alsof ik een vreemdeling ben... Wanneer ik afsla kom ik aan in de straat van mijn vaders huis. Mijn vader woont net aan de rand, dat uitkijkt over een uitgestrekt boerenlandschap; waar momenteel de tractors op het land sukkelen en vele sproeiërs ervoor zorgen dat de oogst blijft leven. Aan de linkerkant tegenover staat de garage alias tankservice van Rinus. Volgens een A4tje op de deur is de toko morgen weer open. Hij zal wel in Duitsland zitten bij zijn vriendin. In de tuin van mijn vader staat een caravan, deze is van oom Piet. Ik bereid me voor. Hoe zou mijn vader reageren op het feit dat ik hem zes weken links heb laten liggen? Ik vrees dat het niet uitnodigend is.

Nee, toch niet. Mijn vader omhelst me, is erg blij om mij te zien en stinkt niet naar de drank. Een geruststelling voor mij. Ik voel me ondertussen wel erg schuldig dat ik hem al die tijd links had laten liggen. Nee nee, het ligt niet aan hem, het ligt echt niet aan hem! Heus waar! Het ligt aan het feit dat ik in 's-Hertogenbosch veel meer dingen in handbereik heb dan in Keeterzand... Het ligt... oké, aan het feit dat mijn moeder ietsje

makkelijker is en mijn vader ietsje strenger... Maar ik wijs mijn vader echt niet af hoor... Heus niet waar.

Mijn vader heeft een baard, lang haar en lonkt nog altijd naar de hippietijd. Opmerkelijk zijn ook zijn kleren; in de zomer vaak bestaand uit een Hawaïhemd, kakibroek en slippers... Een echte hippie nog... alleen blowt hij al twintig jaar niet meer. We praten wat bij in de voortuin en op den duur komt er bezoek; mijn vaders oude schoolvriend Okke komt langs; een dikke man, met glimmend grijs haar... Even later komt ook ene Leo aangefietst. Hij draagt een kapiteinspet en heeft een grote witte baard. Leo woont tevens ook op een jacht, in de haven van de gemeente. En daar heb je Dries ook nog. Een blonde langharige dertiger die altijd zijn gitaar bij zich heeft. Als er even geen discussiestof is dan speelt hij in het gezelschap liedjes op de gitaar. Oom Piet echter schijnt in Luxemburg te zitten en deze week terugkomen. Een krat pils wordt aangebroken terwijl ik de boel met een cola observeer. Wanneer Leo, Okke en Dries weg zijn bakken we hamburgers en na het eten ga ik naar mijn kamer om muziek te luisteren. Wat kan ik eens opzetten? Ik heb wel weer zin in metal. Vaak luister ik tien verschillende CD's door elkaar. Welnu The Fragile van Nine Inch Nails, Issues van Korn, United by Fate van Rival Schools... al is dat laatste geen metal.

Die avond kijk ik samen met mijn vader Grosse Pointe Blank op tv. Een geweldige film met John Cusack. Regelmatig krijg ik buikpijn van het lachen omdat de boel zo over de top en fout is. Dat kan ik wel even gebruiken. Om over de prachtige actiescenes maar te zwijgen.

En daarna verkas ik me naar mijn kamer.

De schemering loopt bijna tegen zijn eind en ik word er sentimenteel van. Vanochtend was het even een beetje tandhakken wat betreft mijn vader, maar alsnog is dit toch weer

een fantastische dag. Lekker ontbeten met mijn moeder in de tuin met een nog wel best wel emotionele afscheid, fijne terugreis en toch nog wel een mooi dagje kunnen maken. Uit mijn sporttas haal ik mijn digitale camera te voorschijn om de afgelopen zomervakantie rustig her te beleven.

Ik scroll langs de filmpjes.... Vele Jackass stunts. Ik kijk er ook nu pas van op dat ik wel gigantisch veel seksfilmpjes heb gemaakt. Ik denk dat het me nooit zal lukken om die te gaan verwijderen.

10/08/2003, 14:32

De lens zoomt in op de halfpipe... Ik introduceer mijn vrienden.... Kees, Cor, Geert, Roos, Dintke en Fleur en Deniz. Ze lachen, steken hun middelvinger op, zingen schunnige liedjes...

Daar komt Arjan (Mijn neef) met een winkelwagentje... Kees die erin springt... Dat ie zijn rug niet breekt... Karretje flikkert meteen om. Al schaterlachend rolt Kees over de grond.

'Nou jongens... Dit is geen stijl hoor...' roep ik. Ik zoom in op Kees. Hij krabbelt overeind en trekt zijn broek naar beneden, om vervolgens met zijn piemel te flapperen. Het gegil van de meisjes. Later klimt hij op de half pipe. Arjan duwt het winkelwagentje naar het startblok en ik zoom in op Kees die hem omhoog trekt.

'Nou, zijn jullie er klaar voor?'

Nog voor we ja kunnen zeggen springt hij weer in het wagentje... Misschien komen de wieltes maar enkele seconden op de afdaling en vervolgens rolt Kees met het winkelwagentje en al van de heling af... Hoe hij terecht komt, ik wil het niet weten.

Zwart...

20/06/2003 09:32

Ik maak enkele opnames van het ontwakende Marktplein; de Sint Janskathedraal die boven de huizen uitsteekt... Een shot van de dames... Dintke, Roos en Fleur... Degene die het volgende Jackass plan bedenken.

'...als jullie dan nu naakt de Hema binnenlopen en "Warme worst" roepen; dan worden jullie vanavond goed geneukt door ons...

Fleur begint uitdagende bewegingen met haar tong te maken.

'Worden jullie al een beetje geil?' kreunt Dintke...

Mijn lul begint in ieder geval te groeien. Ik film het portiek van de Hema. Winkeliers die in en uitlopen.

'Nou...' begint Roos... 'geef je camera maar, dan filmen wij het...'

Weinig duidelijke dingen te zien. Het logo van de Hema tolt eventjes voor de camera.

'We zien jullie binnen...'

De glazen klapdeur wordt opengedaan. Gebrabbel van het winkelend publiek is te horen; een muzakje; een vrouw in een jurk die haar mandje vult met iets van textiel of zoiets... en dan krijg ik de klapdeuren weer te zien. Daarachter bevindt zich een enorm dot wit licht...

En daar komen we, met onze stijve lul in de hand.

'WARME WORST! WARME WO-HOORST!'

Dan tolt het beeld eventjes alle kanten op en hoor ik een meervoudig geschater... Gegil van de klanten... Het alarm dat afgaat. De "Warme worst"-leuzen. En vervolgens zie ik ons jongens rennen... De billen bloot, de winkel uit, de kleren mee-grissend, over het Marktplein.

20/06/2003 22:05

*We bevinden ons op het riet aan de kant van de Binnendieze...
Ik film hoe Kees wordt gepijpt door Dintke, terwijl Arjan zijn
lul in haar achterste probeert te steken. Ik richt mijn camera
naar beneden en film hoe Fleur mijn pik afzuigt. Ze kijkt in de
camera en legt de nadruk op haar tong, die langs mijn eikel
circuleert. Om me heen hoor ik allerlei gehijg. Ik richt mijn
camera op Geert. Hij zit beschamend in een hoekje toe te
kijken terwijl hij wat aan zijn kleine piemel friemelt...*

'Ik kom...'

*Stralen zaad versieren het gezicht van Fleur... Het hangt in
haar haar...*

Zwart

Een bankoverval in Keeterzand.

Ochtend... And All That Could Have Been; een Live-CD van Nine Inch Nails staat op een hoog volume terwijl ik mezelf onderhoud voor de spiegel. Tandepoetsen, met gel een kuif in mijn haar trekken, me aankleden... mijn baggy broek op half elf laten hangen.

Ondertussen praktiseer ik wat ik vandaag ga doen. Mijn vader belt met mijn moeder... Is het een goed gesprek? Een slecht gesprek? Ik probeer de emoties uit mijn vaders toon te halen maar weet niet wat ik er van moet zeggen. Ik begrijp dat er zaken worden besproken.... Iets met de notaris. Spullen... Dat er weer een uitstel is in de rechtszaak.

Mijn vader raakt geïrriteerd.

'Wat een gedoe zeg! Jezus Christus... Ja... Ik weet het ook niet hoor... Ze lopen de kantjes ervan af.'

Ik drink koffie en bak eieren. Wacht eens even? De basisscholen zijn toch al begonnen?

Alsof er een koning per koets arriveert.

Mijn naam wordt aan alle kanten geroepen en ik word de lucht in gehesen als een beroemde muzikant tijdens een festivaloptreden.

'Jaaa! Cedric heeft nog een gat in mijn kop geslagen...' roept er eentje alsof hij nog fier is met een handtekening van een beroemdheid. Ik moet het niet laten merken maar spijt en schaamte borrelen, juist bij deze, omhoog. Hoe kan je mij nou om datgene geweldig vinden?

Op het speelveld wordt er gevoetbald. Ik trek mijn T-shirt uit en in mijn blote bast sluit ik me aan op het schoolplein. Ik hoor er weer helemaal bij... zoals vroeger. Overduidelijk is niemand mij vergeten op deze school en vraag ik me af hoe ik, na al

mijn fratsen en de reputatie die ik heb achtergelaten, toch nog als een ware held wordt beschouwd. Mijn agressie... mijn losse handjes... Heel waarschijnlijk komt dat gewoon omdat ik de macht heb gekregen en dat ze bang van me zijn geworden... Maar is dat ook echt de bedoeling?

En dan voornamelijk die jongen die me geweldig vind, omdat ik hem, zogezegd, vroeger een gat in zijn kop heb geslagen. Dat is toch eigenlijk helemaal niet cool?

Afijn. Ik word toegejuicht terwijl ik achter de bal aan ren... en zelfs, ondanks ik totaal niet kan voetballen, een doelpunt maak. Zoveel waardering, maar ook zo'n machtsgevoel. Alsof ik momenteel boven iedereen sta. Of het nou door mezelf komt of door het feit dat ik de hemel in geprezen wordt. Wat maakt het ook uit. Daar staan een paar leraressen in de verte mij aan te loeren... van een bepaald soort. Ik zwaai besmuikt naar ze en trap de aanrollende bal weg. Al die meisjes naar me kijken. Meisjes waar ik totaal niet meer in geïnteresseerd ben. Wanneer de schoolbel gaat scandeer ik nog met mijn oude vrienden een paar koren, zoek ik mijn T-shirt weer op, nemen we op een luidruchtige manier afscheid en fiets ik weer weg.

Wanneer ik naar het winkelcentrum fiets hoor ik loeiende sirenes. Eenmaal de hoek om geslagen, zie ik dat het winkelcentrum blauw staat van de politieauto's.

Wat is er hier gaande?

Op dat moment komen er ME-busjes aanrijden en een gewapende patrouille stappen uit. Machinegeweren en pistolen als uitrusting. De passanten staan in zwermen op de stoep. Ook Bertus staat te kijken vanop zijn fiets.

De ME sluiten zich aan bij de rest van de politieagenten, achter de wagens, waarbij de sirene de straat een kleurengala geeft. Zo te zien was er al een vrijwilliger bezig met een dictafoon.

'Hier spreekt de politie nogmaals! Jullie actie heeft geen zin!
Geef jullie over...'

'Cedric!' hoor ik roepen. Het is mijn vader. Ik loop met mijn
fiets in mijn handen naar hem toe.

Bij mijn vader staan Okke en Leo en Rinus. Hij heeft een korte
baard, kaal hoofd met haar bij zijn slapen en een bril. Hij is
terug van vakantie.

'Tsjonge jonge jonge!' zei Okke, 'dat je dit nog even mee mag
maken hiero.'

'Tsja...' zei Leo, 'een gijzeling...'

Gijzeling.

'Ik ben zelf gegijzeld in 1980 in Soweto... Als je je
overlevingsinstincten laat spreken dan ruiken ze dat aan je. Dan
loopt het ook goed af... Dus ook dit zal wel allemaal
meevallen.'

Leo staat bekend om zijn enorme archief aan avonturen die hij
zowel op het water (vooral op het water,) en land had
meegemaakt.

Hij wrijft aan zijn baard.

'Yo yo yo... wat is dit?'

Daar komt Dries ook nog even aangefietst, met de gitaar aan
een band op zijn rug.

De overval was gelukkig met een sisser afgelopen. Een
arrestatieteam drong binnen, traangas sijpelde via de ingang
naar buiten. Dat de overvallers zich overgaven maakte het ook
nog een stuk makkelijker, en zo werden ze afgevoerd. Een
applaus van de omstanders erop volgt.

We zitten in de voortuin... Okke, Rinus, Dries en Leo...

Vanavond zou oom Piet terugkomen uit Luxemburg.

Dan komen mijn opa en oma langs... Nou, hoe meer ziel hoe
meer vreugd. Het is weer fijn om mijn opa en oma te zien na al

die weken. Ze maken zich zorgen om me en het ziet ernaar uit dat de scheiding hun leven ook een klein beetje overhoop heeft gegooid... Maar goed... Dit moment is te mooi om daar nog verder over na te denken. Ze zouden morgen naar Friesland gaan om kennissen op te zoeken en vragen of ik mee wil gaan. Maar uiteraard!

Die avond komt oom Piet aangereden met zijn Rode Citroënbus.

'Piet.... kom in mijn armen!' roep ik. En zo vlieg ik Piet om zijn nek.

Oom Piet vergeleek ik vroeger vaak met Leo. Ook hij heeft een witte baard, kort wit haar en een ouderdomsbuik aangezien hij al halverwege de vijftig is. Dezelfde leeftijd van mijn vader. Hij is aangetrouwd en inmiddels weer gescheiden. Mijn biologische oom heb ik nog nooit gezien.

Sinds zijn scheiding verblijft hij in de caravan bij ons.

Hij klust; tot Luxemburg aan toe. Hij neemt plaats op de tuinbank en inmiddels begint de lucht te verkleuren; alsof er aardbeienjam door de yoghurt is geroerd. De straatlantaarns floepen aan. Okke is inmiddels naar huis gegaan, maar Leo, Dries en Rinus zijn nog blijven hangen.

Dries tokkelt wat op zijn gitaar.

'Het is toch allemaal verdomme zo'n gedoe...!' zegt Piet, terwijl hij een slokje uit zijn bierflesje neemt.

Hij verteld over enkele hoogtepuntjes in Luxemburg, maar het algehele onderwerp is geen hoogtepuntje: Hij heeft nog steeds niet genoeg geld binnengehaald en wel om het volgende: Hij wil een letter uit zijn achternaam verwijderen omdat hij er jarenlang last van draagt. Aangezien hij 'de Prater' heet van zijn achternaam. Piet de Prater.

En wat mij wel vaak opvalt en viel is dat hij in elke onderwerp

wel minstens een stuk of tien, vijftien voor en achternamen opnoemt waar zowel mijn vader als ik nooit van hebben gehoord. Met wie hij gewerkt heeft, bij wie hij gewerkt heeft, wat diegene heeft gezegd, wat diegene heeft gedaan... waarschijnlijk geheel onbewust, maar zijn achternaam wordt daarbij wel vaak als bevestiging gebruikt. 'Cedric, pak toch een biertje joh! Wat kan jou het schelen...' zegt mijn vader.

Vervolgens zit ik nog met Piet na voor de caravan en komen de haantjesverhalen naar boven. Het gaat voornamelijk over meisjes, schunnige moppen; waarbij ik grappiger wil zijn dan Piet, dan weer over gevoel... en Piet blijft aandachtig luisteren, Ik amuseer me om het feit dat ik als dertienjarig snotjongen sterke verhalen kan neerleggen bij een man van middelbare leeftijd.

Het is inmiddels al donker geworden, maar de vogels zijn nog overal in de tuin te horen.

Piet is ook inmiddels gescheiden van tante Trijny.

Wat ik me herinner is dat Trijny vorige kerst tijdens de familiediner had afgezegd omdat Piet zou komen.

'Weet je wat het is? Ze heeft van die onmogelijke dromen en ik voldoe daar niet aan. Ik ben ook maar een klusjesman.'

En je weet denk ik wel hoe dat gaat: Als Piet er is dan zeggen die twee niks tegen elkaar, maar als hij er niet is dan is het een waardeloos vod, een "Prater", zijn achternaam zegt al genoeg en die dingen... en dat er nog veel betere kerels zijn dan zo'n slappe zak, met zijn ondergeschikte zwarte klusjes...

Ja, maar waarom heeft ze die nog steeds niet?

Op een gegeven moment geeft Piet aan te willen gaan slapen.

Eenmaal binnen draai ik de deur op slot en loop naar boven. Ik

Tante Anne.

Voorheen had ik altijd een hekel aan de laatste week van de vakantie. Een eindeloos en uitzichtloos schooljaar dat dan voor de deur staat... Maar nu heb ik er wel behoorlijk veel zin in. Afijn, na een overplaatsing van vorig jaar ben ik ook niet zo zenuwachtig meer...

Met mijn opa en oma rij ik over de Afsluitdijk. Nog steeds is het snik en snik heet. Bij Harlingen aan de snelweg stoppen we bij een Lidl om daar wat spullen voor onderweg te halen.

Wanneer we verder in Friesland zijn weet ik een mooi plekje aan te wijzen. Achter een rij bomen, aan een slootje, waar net een jacht aan een steiger meert. Het heeft een Friese vlag aan een stok en er wordt onder de aanwezigen Fries gearticuleerd. In de bosjes; waar ik ga pissen wemelt het van de schijt en de bruin bevlekte stukken pleepapier... met de zoemende zwermen gekleurde vliegen inbegrepen.

'Nou Cedric...' complimenteert mijn oma, 'je hebt een prachtige plek uitgekozen!'

We eten bolletjes met beleg, drinken sap en vervolgens zetten we de tocht door. Ik word zwaar geïnspireerd door de dingen die er in mijn gezichtsveld komen. Het platteland met zijn stolpen, molens, grasvelden... en het gevoel hebben dat je echt in Friesland bent in plaats van Nederland... De kleine oude dorpjes, dorpen met woonwijken, slootjes, riviertjes, vele openstaande bruggen. Ik kom ogen en gevoelens te kort. De uitgestrekte wegen. Ik moet denken aan vroeger, ik moest drie of vier zijn geweest. Toen waren de dingen die ik tijdens een rit spotte voor mij al kostbaar als we slechts in boodschappen gingen doen. Lantaarnpalen, wegen, bruggen, woonwijken. Dat geldt ook voor de vele ritjes in de Landrover van mijn vader... samen met mijn moeder. En hierbij moet ik snel mijn gedachtes

weer verzetten.

We rijden door beboste omgeving en komen vervolgens terecht in een piepklein dorpje dat Kuinre heet. Ik weet waar we naar toe gaan. Tante Anne... Ze is blind. We waren er vorig jaar ook geweest. Het was mijn eerste ontmoeting en ik vond het best wel eng, aangezien ze soms als een geest leek. Nu valt het wel mee. Ik weet nog hoe ze eruit ziet... We schudden elkaar de hand en ze denkt dat ik mijn oudere neef ben. Het is een klein vrouwtje, tegen de 90, en ondanks dat ze blind is is ze nog behoorlijk levenslustig. Als ik een vakantieverhaal van haar mag begrijpen.

Jawel, ze is, ondanks ze blind is, deze zomer op vakantie naar Spanje gegaan.

Om haar tuin bevindt zich een touw, die ze gebruikt als ze de hond uitlaat. De plek waar ze woont doet me erg denken aan de nieuwe woonplek van mijn moeder; laat staan dat het exact dezelfde straatnaam heeft. Een vijver, omringt met huizen, waarvan dit er één van is. In de verte spelen kinderen en worden de eenden gevoerd. Even verderop staat er een man foto's te maken.

De avond is al begonnen. Langs de Friese kust rijden we terug naar de Afsluitdijk.

Ook de resterende dagen van de vakantie waren zeker niet slecht. Het bleef nog steeds warm. Op een dag ben ik met wat oude schoolvrienden naar het strand gegaan, speelde ik computerspelletjes... Mijn vader had via Leo een forse duit poon kunnen scoren. De tafel werd buiten gezet. Piet, Rinus en Okke zorgen voor het rookvat, terwijl Leo met mijn vader het vis bereidt. Dries speelde liedjes op de gitaar.

'Maar dat was toen in 1974 zo, toen we in Buenos Aires aanmeerden...' zei Leo, 'de Vuile Oorlog was toen al net

begonnen... Troepen die over straat liepen... Argentinië was toen ook ingedeeld in militaire zones...'

'Ja,' zegt mijn vader,' en dat zit nu in het koningshuis.'

'En Luxemburg... Ik zou daar zo willen verkassen.' zegt Piet.

'Prima sfeer, vriendelijke mensen en het werk ligt daar ook voor het oprapen.'

'Jahaa... Luxemburg...' zegt Okke.

'Inderdaad.' zegt mijn vader, 'wat was dat leuk hè Leo?'

'Jaaa... met het bootje? Was ook zeer goed te doen. Dat was in 1972... Ik weet het nog zo goed.'

'Toen ik me toch godverredomme dronken van de trap lazerde in dat kasteel...' lacht Okke.

'Jammer dat het niet meer belastingvrij is.' zegt Piet.

Vervolgens keer ik mijn aandacht naar Rinus.

'Rinus... wanneer komt Irma weer eens langs?'

'Volgende week...' zegt hij.

En een fijne avond dat het was. De krekels van het boerenland, de lichtpaarse vegen in de schemergloed, 'zakelijke' gesprekken met Piet voeren, proberen te zingen bij de melodietjes van Dries... Ik voelde me absoluut geen broekkie.

05/08/2003, 20:44

E Samba van Junior Jack op de achtergrond...

Ik richt op de rooster, gevuld met verschillende soorten vlees...

'Hey!' Cor pakt een worstje van de rooster en houdt hem bij zijn lul... 'Wil er iemand nog een warme worst!?'

Gelach, gestoei... Ik film de omgeving waar we de barbecue houden. Bij het chalet van mijn neef Arjan.... Robke die een flesje bier naar binnen werkt... Kees die een dikke joint in zijn bek heeft... en vervolgens Deniz die op mijn schoot gaat zitten...

*'BOMMETJE!' roept Robke.
Een luidruchtig gesis... Gegil... en vervolgens een knal.
Ik kan net een rookwolk op de straat filmen.
Schatergelach.*

15/07/2003, 14:17

*Een stenen trap.... Robke die daarboven klaarstaat met een
kinderfietsje.
'Oh gewoon gevonden hoor...' roept hij naar de camera. Hij
begint te trappen, springt ermee en probeert zo de leuning te
bereiken... Dat mislukt. Hij blijft er ook zo bewegingloos
opzitten terwijl hij ermee van de trap sodemietert.*

06/07/2003, 23:43

*Samen met Deniz zie ik mezelf terug op het scherpje...
'Film jij of film ik?' begin ik.
'Samen delen toch...'
Wat vage beelden van een lichaam en het plafond... Vervolgens
het licht smakkende geluid van Deniz wanneer ze mijn lul in
haar mond heeft.
'En nu... neuken?' kreun ik.
'Bef je me niet eerst even...'
Weer wat vage beelden en vervolgens is de kut van Deniz in
volle modus te zien... Bijna volgroeid, de beginnende groeiende
haartjes van haar afgeschoren schaamhaar. Weer wat vage
beelden... Mijn gezicht is in het beeld... Mijn tong die haar
gleuf begint te likken... Haar buik die een beetje inzakt... haar
gekreun. Mijn vingers die erin gaan.
'Niet slecht voor een jochie van 13...' giebelt ze.
Weer wat vage beelden en vervolgens de opnames van hoe mijn*

lul in haar op en neer gaat. Ik had altijd gedacht dat ik het formaat van Geert zou hebben, maar dat zou je hier absoluut niet zeggen. Het klotsende smakkende geluid.... Het gehijg van Deniz... Haar getinte huidskleur. Weer wat vage beelden... haar tieten zijn vol in zicht... Mijn hand die eraan voelt... Gehijg... Mijn eikel die in beeld komt, de hand van Deniz die op en neer gaat, terwijl mijn eikel tegen haar rechtertepel komt.... En de grote hoeveelheden zaad die erover heen plakken... terwijl andere stralen hun doel missen en ergens verderop terecht komen.

De tissues vangen mijn stralen zaad op.

Tijd voor muziek. Ik doe Dopes to Infinity van Monster

Magnet in de speler.

Eerste schooldag.

Vanochtend hebben mijn vader en ik nog koffie gedronken bij mijn opa en oma. Daarna in de supermarkt een pot chocopasta kopen voor de dagelijkse lunchpakketten.

Wanneer ik thuis ben en me klaarmaak om over twee uur naar mijn nieuwe school te gaan, en mijn vader is even met Leo iets te regelen gaat de telefoon. Ik neem hem op... Dokter Motor... dat mijn opa met een gebroken heup in het ziekenhuis ligt. Dat kan niet! Dat is onmogelijk... Vanmorgen hebben we nog koffie gedronken daar.

Ik ijsbeer door de kamer en vloek binnensmonds. Ik denk natuurlijk als eerste aan het feit dat hij sowieso al oud is en misschien nog wel eens dood kan gaan.

Ik zie door het raam hoe Rinus net een klant tevreden maakt met een volgegoten tank. Hij steekt een hand op terwijl de auto weggrijpt en vervolgens keert hij naar zijn garage terug.

Mijn vader brengt me met zijn Landrover naar school. Hij reageerde vrij rustig op de voorval met mijn opa.

We rijden langs de duinen, een cassettebandje van Frank Zappa staat op en de man dicteert zijn scherpe leuzen door de speakers. Op dat moment zingt hij Fine Girl... Ik word altijd zo melig van dat nummer. *'Huuueeeelllh..... yuuueeeeah....'*

Mijn school bevindt zich in Bergerbroek. Wel een teringeind van Keeterzand af. Hendrik Mol heet het. Vier vestigingen in Noord-Holland... en eentje dichterbij Keeterzand. Maarja, daar wilden ze me blijkbaar niet hebben. Afijn... Krijg de klere dan ook maar... Stakkers!

Ik zit in de aula van de Hendrik Mol. Mijn vader staat me nog bij en ik observeer de leerlingen die binnen lopen. Die met de

ouders moeten de brugklassers wel zijn.

Ik bekijk ze een voor een... Weinig meiden... veel jongens. Wie zal mijn maatje worden? Met wie zal ik dronken de kroeg uitrollen? Welke meiden zullen er in mijn bed belanden... of met wie zal ik verkering krijgen?

Ja... Deniz.. Maar ik weet dat nog steeds niet. Ik weet ook nog steeds niks van die fucking rechtszaak... en dat ik dan weer opnieuw moet beginnen op een andere school. Fuck it zeg! Stuur me dan net zo goed niet naar school totdat die klote rechtszaak eens een keer begonnen is.

Nog steeds stromen er leerlingen de aula binnen.

Het aantal leerlingen van deze school valt echt behoorlijk mee. Wel erg weinig voor een middelbare school. Ik zie sommige communiceren in gebarentaal, sommige lijken gehandicapt...

Ja, het is zo'n school... Nouja, laat het aan mij een taak zijn om van buitenbeentjes binnenbeentjes te maken.

Daar komt dan de directeur, genaamd Paul. De man waar ik, volgens de schoolgids, erg voor mag vrezen.

Het is een dikke man, met een Spaanse snor. Hij begint te spreken... introduceert ons nieuwe brugklassers. Zegt dat we ervoor gaan zorgen dat we allemaal een prachtig schooljaar tegemoet gaan. Mijn klas (B3) bestaat slechts uit zeven leerlingen; inclusief ik. Ik bekijk ze één voor één. Met wie heb ik te maken? Wat drijft ze? Houden ze ook wel van een geintje en die dingen? De mentor die we hebben is een nog vrij jonge vrouw.... 29 blijkt ze te zijn. Ze heet Linda Bol. Ze introduceert zichzelf en vervolgens zijn wij aan de beurt... Ik luister aandachtig...

'Ik ben Vincent... en ik ben twaalf jaar... (Twaalf? Geloof ik haast niet) Ik kom uit Broek op Langedijk. Ik heb een broertje genaamd Dirk... Hij is 10 jaar en mijn zus heet Barbara... zij is 16.'

Ik wil meteen zijn vriend worden. Hij lijkt me ook een grapjurk eerste klas. Hij is vrij dik, maar dat geeft niet... verder heeft hij een puntige neus en kort bruin haar.

Dan komt de volgende. Deze is een stuk terughoudender. Bril, blond krulletjeshaar, relatief gezet...

'Ik ben Jimi Vlam... Ik ben twaalf jaar en ik kom uit Kreekbeek Ik ben autistisch. Ik heb het syndroom van Asperger...'

Lijkt me ook echt totaal geen verkeerde jongen. Ik ga er naar streven dat wij wel met zijn zevenen de tent af kunnen breken als het ergens moet. De volgende... Deze komt wel heel intens over, haast overvloed door de zenuwen. Of ie mager of een normaal postuur is is niet duidelijk... Zijn kleren heeft hij overduidelijk van een kringloopwinkel... Hij heeft halflang krulhaar, gespleten tanden en bruine ogen.

'Ik ben Enrique Boulangé...' zegt hij alsof hij gelooft wil worden... 'Ik ben 13 jaar en ik kom uit Amsterdam, maar ik woon in Spanbroek' Hij noemt de straat en huisnummer op. '..met mijn moeder, broer en stiefvader... mijn echte vader is Frans.'

Mmmh Amsterdam... Interessant... En gelukkig ben ik niet de enige met gescheiden ouders. Het lijkt erop alsof Enrique een heel levensverhaal wil ophangen en uit wil leggen waarom zijn stiefvader zijn derde stiefvader is, maar Linda Bol verzoekt vriendelijk om dat te bewaren voor de kennismakingsmomenten die nog zullen volgen.

Ik kijk naar links... Daar zat een jongen die mij overduidelijk wel zag zitten. Waarschijnlijk had ik al een indruk achtergelaten dat hem bevestigde dat we nog wel eens beste vrienden kunnen worden. Heel mooi meegenomen. Een Chinese jongen is aan de beurt. Ondanks hij zijn hand onder zijn kin heeft komt hij nog wel spontaan over.

'Ik ben Li-Yan van der Molen, ik ben 12 jaar en ik kom uit

Hoorn. Ik heb een zus, een Chinese moeder en een Nederlandse vader...'

Iemand met gekruld haar en een kwijlerige kop.

'Ik heet Pere, maar je spelt het met 1 r.... Ik ben straks 13 jaar en kom uit Langemolen met mijn vader en mijn moeder en mijn broertje die twee jaar oud is. Ik hou van films en muziek.... en ja...'

Nou toen kwam ik. Nou blijkbaar trekt mijn verhaal steeds meer de aandacht van de jongen naast me... Ik zeg dat ik uit 's-Hertogenbosch kom, aangezien Enrique ook zegt dat hij uit Amsterdam komt. Klinkt ook veel stoerder dan dat saaie Keeterzand. Blijkbaar kom ik heel spontaan over. De jongen naast me is aan de beurt. Hij heet Danny Boerma, uit Anna Paulowna 12 jaar, woont met zijn moeder en zijn zus. Nou, in ieder geval drie klasgenoten met gescheiden ouders. De sfeer is meteen in orde, dit moet helemaal goed komen. We krijgen de boeken, dollen nog wat met elkaar en dan zie ik door het schoolraam dat mijn vader al het schoolplein op komt rijden met zijn Landrover.

Met Frank Zappa door de luidsprekers rijden we via boerenweggetjes, en later langs de duinen, naar Den Helder om daar mijn opa in het ziekenhuis te bezoeken. Daar aangekomen gaan we door de slagboom naar de parkeerplaats en vervolgens zitten we bij mijn opa aan het ziekenhuisbed. Zijn hele been in het verband. Lijkt de kans dat hij honderd wordt dan nu toch weer eens kleiner te zijn geworden? Thuis de boeken kaften... op den duur komt Piet aangereden met zijn busje, eten we buiten, kleppen we wat en daarna speel ik een schietspelletje op de computer. Piet en mijn vader zitten nog steeds op de tuinbank aan een blik bier... Het is nog licht, maar door de schemerige inval, dat de schaduwen steeds schuiner doet

trekken, is het al duidelijk dat het laat is.
Ja, fuck... dat betekend...
'Cedric, ga je slapen?' roept mijn vader door het openstaande raam.
Dat dus...

22/07/2003, 14:52

Oorlog... Ik moet straks te hulp schieten... Die gasten van Den Bommel moesten weer eens ruzie zoeken... Het zijn godverdomme net beren man... Arjan zijn chalet uitlopen met een ploertendoder en hij geeft me toch een paar halen waarbij er zo'n lul omvalt. Inmiddels ligt Cor al op de grond en is Kees het samen met een groep andere maten van de Klokkendreef aan het opnemen tegen een paar andere Bommelmongolen. De camera rolt even... Vage beelden... allemaal onduidelijk. Ik kreun... een smakkend geluid... Hier word ik op mijn smoel geslagen... Maar vervolgens... Flatsjjj, flatsjj.... Gevolgd door gekreun. De camera richt op Arjan; in actie met zijn ploertendoder... Dan weerklinken de sirenes... Die Den Bommelhomo's rennen alle kanten op.

Onbekenden die mij kennen.

Wanneer de bus komt zakt de moed me wel in de schoenen en besef me dat ik me sterk moet houden. Al die grote jongens... en dan ook vooral die meiden. Zo rond de 15, 16...

Ik loop de bus in, laat de strippenkaart stempelen en probeer me cool te houden. Nu ben ik ineens niet dat stoere jongetje meer... Waarom nu ineens niet meer? Ik zou het niet weten.

'Zo, kijk eens wie we daar hebben!' hoor ik zo'n vent zeggen. Alle plekken zijn verdomme ook eens bezet... en iedereen is verdacht. Een klapstoeltje is vrij. Ik zit naast een jongen die ik ook meteen verdenk... Maar hij geeft gelukkig geen sjoege. Achterin de bus... Ja, de achterbanken zijn altijd de plek voor de stoerste jongetjes... en ja, die meiden ook...

'Ja, het is Cedric... Hey Cedric Homooooooooo...'

'Hoe is het met je moeder? Juf Stella...'

Rustig blijven.

'En wat een lelijke schoenen heb je aan. Heb je die gekocht van een zwerver?'

'Man, hou op!' roep ik maar.

'Hey, je moet je bek houwen homo...'

'Ja! Kom dan jongen...'

'Jullie met zijn tienen zeker...'

En toch dacht ik dat ik bang was.

'Wacht maar... Straks pakken we je wel...'

Ik begin bang te worden en probeer een list te verzinnen om die groep te ontglippen. Zo'n blonde doos begint te giechelen en grappen over mijn moeder te maken. Ja, dat klopt ook: Mijn moeder is vroeger een tijdje invallerares geweest op de Cleaperschool in Keeterzand... en dan krijg je dit. En ja, blijkbaar niet alleen dat... Want ik ben het inmiddels wel al gewend om een naam te hebben om het een of het ander in dit

grafdorp. Nou, straks maar hopen dat in Callantsoog de overstap al klaarstaat.

We staan in een grote groep te wachten op de stoep bij de bushalte in het centrum van Callantsoog.

Waar is het toch gebleven? Waarom ben ik nu ineens 180 graden anders? Bang voor klappen? Bang voor pijn? Ik heb al genoeg pijn gevoelt bij de vele Jackass stunts... maar nu verkramp ik gewoon.

Een paar van die gozers, paar koppen groter kijken me indringend aan. Ze lijken de ene keer aardig te zijn...

'Waar heb je die schoenen gekocht?'

'Eeehm, in een dumpstore in Den Bosch...'

'Den Bosch nog wel... Wat heb je daar te zoeken?'

'Daar woont mijn... moeder...'

...en de andere keer...

'Ooh, juf Stella. Die hoer...'

Ze bulderen van het lachen.

'Ja, echt een fokking hoer is dat joh...' zegt die blonde snol weer.

'Hou nou gewoon op...'

'Je moet je grote bek houden, anders beuken we je.'

Een van die pummels geeft mij een zetje, en gelukkig lopen ze weer weg, naar hun eigen soortgenoten.

Dan komt de bus eindelijk, bijna een uur te laat...

Mijn darmen lijken wel in de knoop te zitten en welja, onderweg komt die ene blonde snol, waarvan ik nog steeds de naam niet weet, me opzoeken. Irritante vragen stellen over mijn schoenen... maar ik weet wat ze in het beraam hebben.

Mij in elkaar willen rammen en die dingen als ik nu een weerwoord ga geven. Gelukkig stapt een groot percentage van de passagiers uit in Schagen... Alhoewel, die blonde snol, en

nog een ander achterlijk wijf blijft zitten en kijken binnensmonds giebelend naar me. Ik besluit maar om van het uitzicht te genieten. Die eikels zijn nu immers niet aanwezig. En gelukkig, waar ik in Bergerbroek er bij het station uit moet, stappen die tuthola's een halte eerder uit.

Ik had eigenlijk ook wel kunnen vragen of ze even goed geneukt wilden worden... maar daar komen op de terugweg narigheden van. Als die op het terugweg al niet op de loer liggen...

Aangezien het woensdag is en we om één uur uit zijn, vraag ik me af of ik die hele brigade op de terugweg nog zal treffen. Het is verdomme niet te hopen. De hele dag ben ik zenuwachtig en ik weet dat op een een of andere manier te camoufleren voor mijn klasgenoten... Of lijkt dat maar zo? Samen met de drie andere brugklassen krijgen we een rondleiding door de school. De lokalen langs... Beeldende vorming, Duits, Engels, Biologie... en wat dies meer zei.

In de pauze maak ik veel lawaai met mijn klasgenoten; aankomen met gekke liedjes... voornamelijk gebaseerd op associaties uit mijn jeugd. Ik maak het "Warme worst" grapje... zonder dat iemand ook wat van het bestaan van het filmpje weet en op het schoolplein trek ik me er niks van aan dat ik een verloren beginneling ben... en zolang ik niks verkeerd doe, moet iedereen gewoon zijn bek dicht houden. Ik blijf observeren... Op het schoolplein zie ik de grote jongens roken voor de deur, een van de grote jongens houdt liefdevol een meisje vast, om zo af en toe een tongzoen uit te delen. De meisjes beppen onder elkaar... het gaat waarschijnlijk helemaal nergens over. Vast wel weer van die zoetsappige bloemetjes dingen. Achter het schoolgebouw bevindt zich een grasveld, met in het midden een grote boom, de muren van de lokalen

waarbij je naar binnen kan kijken, een tuinkas waar leerlingen bezig zijn met de planten. '...en hier wordt groen gegeven.' Naast de doorgang naar de achterkant is een plekje waar de leraren op plastic stoelen buiten zitten.

Wanneer we weer onder elkaar in de klas komen tijdens muzikles begin ik steeds meer inzicht te krijgen over mijn klasgenoten. Als ik bijvoorbeeld Enriques verhaal mag begrijpen heeft hij tien jaar in de hel gezeten, sinds zijn verhuizing uit Amsterdam twee jaar geleden.

Met lood in mijn schoenen loop ik naar het busstation, achter het treinstation. Op dat moment komt er net een gele stoptrein binnenrijden. Ik moet wachten voor de spoorbomen en even later rijdt de trein weg. Mijn hart bonkt sneller wanneer ik onder de opengaande bomen loop, richting de bushalte. Het is nog steeds behoorlijk warm. Ik kijk naar het vertrektijdbord boven het perron, dat aangeeft dat de volgende trein richting Nijmegen vertrekt. Ja, en als ik nu die trein zou pakken... richting Amsterdam of Utrecht... net hoe lui ik ben om uit te stappen... om daar vervolgens de Intercity naar 's-Hertogenbosch te pakken.

Is de kust veilig bij het busstation? Het lijkt er wel op.

'Hoi Cedric...'

Oh nee hè. Dat is die blonde snol waarvan ik de naam nog steeds niet weet; een van die wijven in de bus vanochtend. Ze staat voor de Wizzl een peuk te roken. Ze is alleen... Zonder een van die gasten.

'Ga je naar huis?' vraagt ze.

'Eehm... ja?'

Ze doet wel verdacht vriendelijk. Ze kan elk moment over dat incident van vanochtend beginnen, maar dat doet ze niet.

Godverdomme! Godverdomme! Kanker! Fokking kankerzooi!

Daar zit ik dan straks de hele tijd mee in de bus. Ik verkrimp van binnen. Waarom ben ik toch zo bang voor haar? Ze valt in de leeftijdscategorie van Deniz. Ik lieg dat ik met de trein ga. Ik moet haar ontglippen.

'Ik wil je wel even helpen hoor met die kaartjesautomaat.'

Ja fok! Dit is gewoon doorgestoken kaart. Dat weet iemand die doof en blind tegelijk is ook wel.

Ik heb haar weten te ontglippen op het moment dat ze eventjes niet keek, zoefde ik er vandoor en zorgde ik met enkele slagen dat we elkaar al snel uit de gezichtsvelden verloren. Nou, dat wordt een bus later... Over een uur. Wacht eens even? Waarom zit dat wijf nou niet in Schagen op school of iets dergelijks? Waarom nou hier?! Ik loop het centrum van Bergerbroek maar in. De terrasjes op het marktplein zitten overvol, auto's rijden voorbij, winkelend publiek grasduinen met volle tassen door de straat... Ik heb maar 75 cent. Ik kan niks kopen, dus dat wordt kijken. Ik struin de gameafdelingen bij Bart Smit en Intertoys af... Ik kijk op mijn horloge... De bus met die blonde teef is inmiddels een kwartier vertrokken. Dat betekent dat ik nog drie kwartier moet wachten. Ik scharrel verder een beetje rond door het centrum... Diskoland, de boekhandel... Bergerbroek is niet zo'n stad dat een V&D of een Free Record Shop heeft. Kleinschalig allemaal.

Wanneer het bijna zover is loop ik richting de bushalte.

Althans.... Ik wacht op een willekeurig bankje, minstens vijftig meter verderop. Ik zet mijn ogen op scherp en kijk goed of er geen 'bekenden' tussen staan. Zo te zien niet. Maar het kan ook altijd anders lopen.

Wanneer het twee minuten voor is loop ik naar de bus... en voor ik het weet heb ik mijn strippenkaart laten bestempelen en zit ik in de bus... en of ik nou moet vrezen of blij zijn, ik weet

het niet. Want ik zit tegenover twee jongens die mij ook eens schijnen te kennen; terwijl ik ze nog nooit gezien had. De gesprekken lijken enigszins nog wel oké, maar ik vertrouw het niet. De ene schijnt Lars te heten en de ander Mike. Op een gegeven moment willen ze dat ik hun veters strik... wat ik nog doe ook. Maar eigenlijk wil ik hier weg. Weer moet ik de veters van Mike strikken. “Ze waren losgegaan.”

Bij het eerst volgende dorp stap ik uit. Afvragende reacties van die Mike en Lars achterlatend. Ik steek, achter om kijkend, de grote weg over en loop richting het dorp. Langs de C1000 waar mensen met boodschappenkarretjes in en uit lopen, het winkelcentrum... De tijd doden in de Blokker, Bruna en Bart Smit en wanneer het tijd is loop ik terug naar de halte. Het mag niet baten; daar zie ik, tussen de grote groep scholieren, veel bekenden staan... Ik loop maar... langs het centrum, langs de provinciale weg. Auto's zoeven voorbij. Op het weiland spuwt een combine het graan in een wagen en mijn hart bonkt in mijn keel. De weg is lang. Ik loop over het fietspad, soms komt er een fietser voorbij... Ik kijk weer achterom. De bus komt eraan. Ik sla af bij een zijweg naar een boerenweg en neem een sprint. Ik kijk weer achterom en de bus zoeft voorbij. De kust is veilig, ik loop terug naar de provinciale weg. Ik hoor krekels. Kan ik niet liften? En dit is ook allemaal wel leuk en aardig... maar hoe zit dit morgen? En de rest van het jaar? Ik kijk van links naar rechts en steek de weg over. Naast het baanvak waar de auto's de richting op gaan waar ik heen moet. Bij elke passerende auto steek ik een duim op. Vele auto's rijden door.

Kloothommels.

Doorlopen, weer een duim opsteken naar een rode auto...

Stinkhoer!

Doorlopen, in een verdomde berm nog wel, sta ik nu bij stil.

Nu lijkt ik wel geluk te hebben; een oude rond vormige Saab

geeft richting aan naar mijn kant en stopt voor mijn neus.

Het raam gaat open, een bejaard stelletje kijkt me aan. De man zit achter het stuur...

'Waar moet je heen jongeman?' vraagt de vrouw.

'Keeterzand.'

'Stap maar in. We komen er toch in de buurt langs.'

Ik neem plaats op de achterbank en klap de deur dicht. Het

ruikt stoffig en zoet in de auto. De Saab komt met een

knetterend geluid in beweging.

Ze beginnen vragen de stellen over hoe ik daar terecht ben

gekomen en waarom ik de bus niet pakte.

'Omdat er van die gasten zitten...'

'Moeten ze jou hebben?' vraagt die man.

'Ja, het is er ook niet ééntje ofzo.'

'Zo'n jongen als jij?' vraagt die vrouw. 'Dat kan ik me haast niet voorstellen.'

'Het is vanwege mijn schoenen...' zeg ik.

Die vrouw wenkt een blik naar mijn All Stars.

'Zo! Dat zijn toch prachtige schoenen? Volgens mij zijn ze gewoon jaloers.'

Vervolgens biedt ze me een dropje aan. Ik kijk naar buiten, we passeren een groepje wielrenners, sproeiers op de weilanden...

In de verte zie ik de duinen al.

Even later zetten ze me af. Vanaf hier is het tien minuutjes

lopen. Ik neem afscheid en vervolgens kijk ik de Saab na, die

na ongeveer honderd meter gereden te hebben, bij een T-

splitsing afslaat. Ik wacht tot de auto uit het zicht is verdwenen

en neem de benenwagen. Luisterend naar de sprinkhanen, landbouwmachines en sproeiers.

'Godverdomme... Wat denken die kloothommels wel niet?' dondert mijn vader. We zitten voor het huis en Piet neemt een teug uit zijn flesje bier.

'En wat gebeurde er verder?'

Ik vertel over de nasleep van mijn daad en over de terugreis.

'Sukkel!' mompelt mijn vader. 'Je had op zijn schoen moeten spugen. Je laat je toch niet door die eikels onderdanen of wel soms?'

'Ja... Ik...'

'...Dat je je zo laat gebruiken! Dit slaat toch echt helemaal nergens op?' voegt Piet eraan toe. 'Je moet ze een schop geven.' Ik begin te huilen. De emoties van Piet en mijn vader veranderen.

En de knoop wordt snel doorgehakt.

Voortaan ga ik met de trein. Daarvoor moet ik ook een andere bus pakken; de bus naar Anna Paulowna. Waar ik dan vervolgens de overstap moet maken.

Heel fijn, maar eigenlijk zou ik moeten vechten. Toch?

Nadenkend kijk ik uit het raam, naar de verkleurde lucht, de verlichte lantaarnpalen binnen mijn gezichtsveld, naar de garage van Rinus, met boven zijn appartement. Daar zie ik zijn uitgestreken benen vanaf een bank en een verlichtende TV-scherm. Voor zijn pand staan een paar auto's schuin naast elkaar geparkeerd met een prijskaart op de voorruit. Piet is inmiddels terug naar zijn caravan en beneden hoor ik de televisie van mijn vader.

De bries via het openstaande raam in mijn gezicht.

Ik zucht eventjes. Ik voel me echt zwaar onteerd, lijkt wel.

Waar was dat flinke jochie nou gebleven? Kom op hé. Ik en de rest tegen die homo's uit Den Bommel de afgelopen zomer. Toen heb ik toch ook enkele klappen opgevangen en flink uitgehaald. Waarom lijk ik dan nu ineens bang voor pijn te zijn? Waar ik in 's-Hertogenbosch nog een hoop weefsel lijk te hebben, lijkt dat hier in Keeterzand te zijn afgestorven. Zoals een verlamde arm die je nooit meer kunt gebruiken.

Komaan.

Maar nevermind.

10/07/2003, 15.24

Station Den Bosch Oost. De camera richt op de trap. Ik sta daar boven met de skateboard... Ik neem een aanloop... een sprong... Een stukje via de trapleuning aan de muur... Maar vervolgens sodemieter ik om en rol ik van de trap af. Skateboard die naar beneden klettert. Ik lig daar lachend op de middenstuk van de trap.

07/08/2003, 22.11

Het meertje van de IJzeren Vrouw.

Husan van Bhangra Knights op de achtergrond (dat ene nummertje van die Indiase Peugeot-Commercial), de zonsopgang aan de horizon.

Ik kietel Deniz... Ze probeert van me weg te rennen en schatert het uit. De camera tolt even.

Achter me weerklinken enkele plonzen...

'Film je me even?'

Wat vage rollende beelden en vervolgens ben ik te zien... Ik neem via het piertje een aanloop naar het meer...

'Bommetje!!!'

Plons...

Ik kom weer boven water.

Deniz juicht me toe.

De camera draait zich om... Daar komt Kees aangescheurd met zijn BMXje.... om vervolgens in het water te rijden.

Geschater van Deniz...

'Tuut-tuut...'

Een shot van hoe Robke in een winkelwagen voorbij rijdt en vervolgens op een, zo ziet het er wel uit, ongelukkige manier in het water plonst...

Kennismakingsweek.

Desalniettemin heb ik wel weer behoorlijk zin in een nieuwe dag. Het is donderdag. Fris en fruitig opstaan, tandenpoetsen, douchen, kuif in mijn haar met gel en op naar de bus. Een andere bus welteverstaan. Staand bij de bushalte, loom worden van zowel de vroege hitte en de geluiden van de zoemende bouwmachines... De bus komt eraan, instappen, strippenkaart stempelen en verrek... daar zit Charissa. Voor de rest zitten er niet veel bekenden in de bus, of mensen die mij, buiten mijn weten om, schijnen te kennen.

'Hi Cedric...' zegt Charissa, terwijl ze naar me zwaait.

Godverdomme, wat is me dat toch een lekker wijf geworden.

Mijn tent in mijn broek valt wel erg op, (ik voel overigens dat ze kijkt naar die tent), ga ik naast haar zitten. Ze heeft al tietten, en dan die benen vanonder die korte broek. Maar ze trekt zich er niks van aan. Terwijl ik hier godverdomme gewoon zo geil ben als boter en me gedraag als een dertienjarige, gaat zij weer doen alsof ik zes was.

'Ja, en je skelter weetje nog wel. Dat vond je altijd zo leuk. En dan ook die treinennamen die je op kon noemen... en die gekke poppetjes die je tekende... hihihi.'

Ja, en een dikke piemel in je reet.

'Vind je dat nog steeds leuk?'

'Mwa, die skelter heb ik niet meer, tegenwoordig kan ik fietsen.'

'Oh?'

'Ja...'

'Maar Den Bosch... Ik hoorde dat je moeder daar nu woont?'

'Ja, de afgelopen zomervakantie geweest.'

'Vind je het erg?'

'Nee hoor, was lachen man daar.'

'Maar ben je er dan niet verdrietig om?'

'In het begin ja. Maar uiteindelijk heb ik daar wel een hoop lol gehad en snel vrienden leren kennen via mijn neef.'

'Ah, dat is toch mooi?'

Gods tering, daar was ik even aan toe. Ik heb een plaats naast Charissa in de trein, maar ik zei dat ik even naar het toilet moest, en nu is de hele plee bril en toiletomvang beschoten met mijn pap. Nu kan ik me weer concentreren op andere dingen wanneer ik met haar praat.

Mwa, laat de boel maar zitten. Vind ik leuk.

Ik was mijn handen en loop weer terug naar mijn plek en ga naast Charissa zitten.

'Dat was snel...' zegt ze.

Dit wordt gewoon mijn school.

We volgen de lessen volgens de lesrooster en maak continu de grootste lol met mijn klasgenoten, met een kleine klas is dat net even wat makkelijker. Hoe mooi is het gewoon dat iedereen zijn eigen karakter heeft? Die Jimi blijft lekker bescheiden en is erg sympathiek, Enrique is wel een beetje angstig en onzeker, maar hij weet wel vrolijk te blijven, Danny? Dat is mijn maat. We doen nu al bijna in elke les de klassen op hun grondvesten schudden... iets waar Pere ook wel een handje van schijnt te hebben. Zijn stem hoor je daarbij altijd bovenuit. En Li-Yan... erg leuke vent, en het feit dat hij al twee keer in Hong Kong is geweest maakt hem nog cooler. Van Vincent krijg ik toch ook steeds de slappe lach. Op een een of andere manier neemt hij het niet zo nauw met de schoolregeltjes en lijkt hij ook niet vaak de boel serieus te nemen.

De leraren lijken me ook grotendeels tof. In de pauze zorg ik ervoor, met mijn vrienden aan tafel, dat ik weer een team bij

elkaar ga spannen en maak meteen kennis met de conciërge. Overduidelijk iemand uit Oost-Europa. Mager, bruine ogen, omhoog gekamd zwart haar en hij heet Darko. Wel een robuuste naam voor een mager en rustig mannetje. Bij de keuken aan de toonbank verkoopt hij gevulde koeken, roze koeken, soep, zakjes chips, cola, chocomelk, melk... en kom ik te weten over het bestaan van pennywafels. Ik denk daarbij meteen aan Money Penny uit James Bond.

De broodjes met chocopasta zijn klef geworden in de tussentijd. Niet echt lekker meer. Donder maar in de vuilnisbak.

Verder bestaan mijn kennissen uit vele gezichten waarvan ik diverse kenmerken in mijn geheugen opsla. Sommige vallen op, andere vallen minder op; een jongen die zijn voortanden de hele tijd ontbloomt, een suffig kijkende figuur met een pet, een lange wizzard type met een zwart Beatle kapsel, een magere jongen met eveneens zo'n kapsel die een boek zit te lezen, iemand die Elmo heet, een iel blond ventje met een brillette... Ik moet daarbij meteen aan Sesamstraat denken, gothics waarbij de heavy metal uit hun broekzakken brult, door middel van de MP3's, de grotere garde uit de laatste klassen, bestaand uit bijvoorbeeld een lange bebrilde jongen die de hele tijd staat de muilen met een iets kleinere mollige meid, een hoop pafferige wijven die elke pauze met een verveelde bek een peuk staan te roken. En nog zo'n gast met een pet die de hele tijd stoer loopt te doen over de geile wijven die hij allemaal neukt.

Hardop denken noemen we dat.

Ik zal ze allemaal met open armen ontvangen!

Alleen waarom zijn er zo weinig meiden?

De volgende dag gaan wij brugklassers, ter kennismaking,